

VIROLET

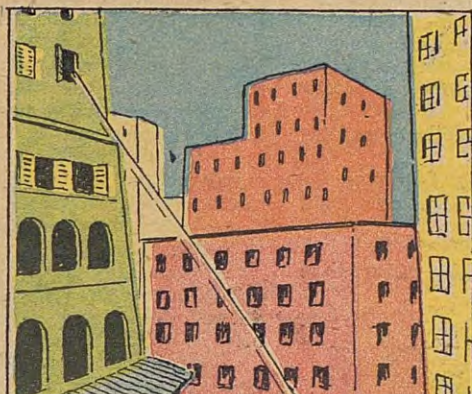
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EL SAVI CASTIGAT

per CASTANYS

Elsavi Malsinstints era un home pervers que havia declarat la guerra a la humanitat. Tots els seus invents estaven destinats a exterminar el gènere huma.

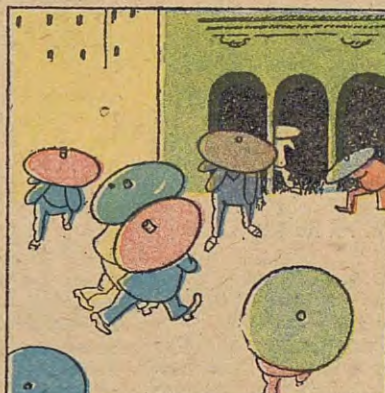
El seu darrer invent consistia en uns raigs que a través de trenta o quaranta vidres multiplicadors agafaven una tal forma que allà on tocaven foradaven.

Un dia la vorera de la casa d'en Malsinstints, va quedar sembrada de cadàvers. Els vianants queien com mosques, ferits per un llamp invisible.

Els metges, després d'unes quantes autòpsies, descobriren que les víctimes totes tenien un forat a la closca i que, per tant, havien estat ferides des d'un lloc elevat.

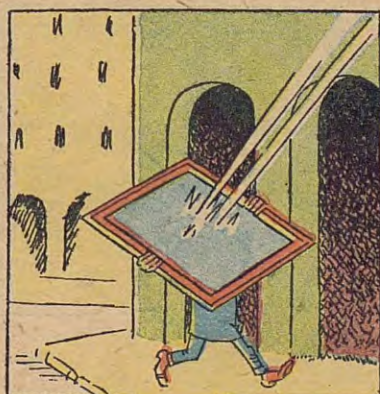
La humanitat previnguda va adoptar uns paraigües de llauna per poder passejar tranquilament per la ciutat.

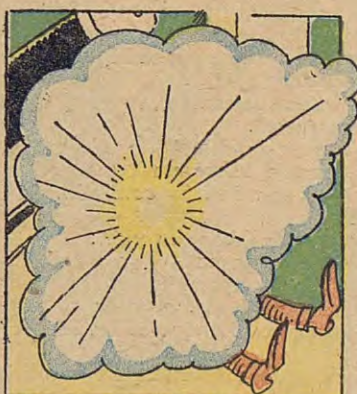
En Nik Hasio, es va proposar descobrir aquell misteri i es va posar en observació, convençut que sortiria amb la seva.

Amb un paraigües de llauna també passà per sota els balcons del savi. No li calgué res més.

L'endemà hi comparegué amb un mirall al cap. No va fallar. Els raigs en topar amb el mirall es reflectiren amunt altra vegada.

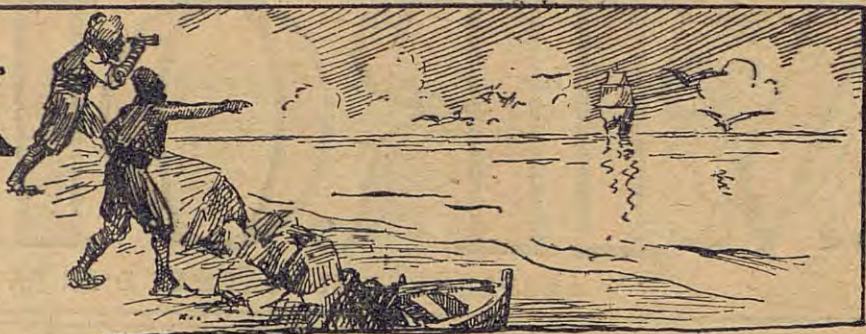
I com que els raigs eren mortals per tothom, pel savi Malsinstints també varen ésser-ho.

En Malsinstints va morir víctima del seu propi invent. Va ésser un càstig merescut.

SILEX

NOVEL·LA D' AVENTURES

(Continuació)

— En quan als artillers, en tinc dos que són dues meravelles. Ara els veurà... Trinquetada!.. — cridà el marquès, dirigint-se vers un marí de rostre embrunit, colrat per garbins i marinades, que, mandrosament sentat damunt d'una rotllana de cordes, passava el tabac d'unes puntes de cigar que acabaven de llençar els dos amics.

— Mani, senyor... — respongué el marí, quadrant-se i saludant.

— Abans que tot... quina porqueria estaves fent ara?

En Trinquetada va rascar-se el cap. Li semblava prou clar el que anava a fer.

— Senyor... Anava a fumar...

— Que no saps, per ventura, que a la sentina hi ha tabac per a tots els tripulants?

ell desitjava; en canvi, el meu pare, més sortós, fou, des dels primers moments, el preferit. Cal advertir, Marquès, que en Trinquetada encara no era en «Trinquetada», ni llop de mar... Era més jove que el meu pare. D'aquesta passió, nasqué una rivalitat entre els dos enamorats, que portà a En Trinquetada a fer-se marí, cregut de què a la Venus negra li plavien més els homes de mar. Dic la veritat, Trinquetada?

— Veritat, capità Silex. En les llesves angleses vaig ésser enrolat, esperançant de què els atzars de la vida marina, esborrarien aquella passió i guaririen les dolors meves...

— Vols seguir contant tu mateix?

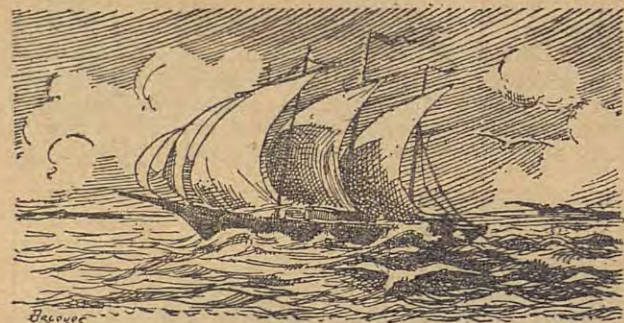
— Perdó, capità!

— No, no, segueix, perquè jo hauria de cometre errors i obliis, que tu no pots passar mai per alt. Les trinquetades del cor, deixen més relleu en nostra vida, que les del mar, oi?

— Sí, i gràcies, capità... El mar, fou poc pietós per a mi... Sols en els moments greus, quan les aigües encrespades aixecaven damunt les formidables fortesses surants de la marina anglesa, fontanes aclaparadores de traidora escuma, que arrabassava àdhuc els canons i menaçava esfondrar la nau en els abissos pregonos de la mar gran, trobava el meu ànim la pau. D'aquí ve que demanés a totes hores, amb la indignació o la mofa dels companys, que hi haguessin «trinquetades». Això fou l'origen del motiu meu, que se'm va arrapar com una ostra i que ja ningú no m'arrencarà...

— Es un bon motiu per un llop de mar! — apuntà el Marquès de Ràvena, a qui interessava el recontre.

— Quan vaig restar lliure del meu compromís, vaig cercar altra vegada la Venus bruna, sols que aleshores no era ja la fadrineta a qui havia dit amorettes, sinó la senyora de Gimene's, esposa del sortat capità de la «Diana». A l'empar del motiu vaig poder formar part de la tripulació de la nau i confesso que entre els meus propòsits, hi havia el de matar al meu rival que, atent a la seva felicitat, ni menys s'havia donat compte de la meua presència. O si m'havia vist, degué creure que el temps havia cicatritzat les meves ferides amoroses. Un dia, tot justament aquell en què més entestat estava jo en la idea del crim, un cop de mar, en un instant de descuit, va llençar-me des de la cofa del trinet a l'aigua. El mar, enfurit, roncava amb sonoritats feréstegues, trasbalsant espesses cortines de bullidora escuma que m'emboïllaren tot seguit... Sóc un bon nedador, però, contra aquelles moles d'aigua incessants en les seves batzegades, els meus braços no hi podien pas res. Vaig intentar

— Perdó, senyor... Però aquell és massa flux. M'estimo més el picat de les burilles... L'arruixo amb aiguardent, el faig assecat i en trec una picadura que el rei no fuma millor, si és persona de bon gust...

— I tu creus que els reis fumen rebrecs?..

— No? Pitjor per ells! Senyal de que no tenen paladar! Aï! Dispensi el senyor Marquès, que potser l'ofenc...

— No, home, tu no ofens... Però deixem de banda el tabac. Fes formar la gent, perquè vull presentar-los-hi al nou capità de la nau, més que un capità, un altre «jo», al que obeeix cegament, com m'haurieu obeït a mi... El capità Genis Gimene's, que ja coneixeu amb el motiu de «Silex»...

— Prou que si que el conec... Quan pujà a bord, vaig recordar tot seguit el seu pare, al qui en altres temps havia servit de grumet... Era un brau marí i sospito que el fill no l'haurà de fer quedar malament.

— Gràcies, Trinquetada, per l'elogi, — observà, fent una mitja rialleta el capità Silex. — També, confosament, em sembla recordar que el pare me n'havia parlat de tu... Sinó que no parlava d'un Trinquetada grumet...

En Trinquetada, a despit del seu colrament, va enrojolar-se

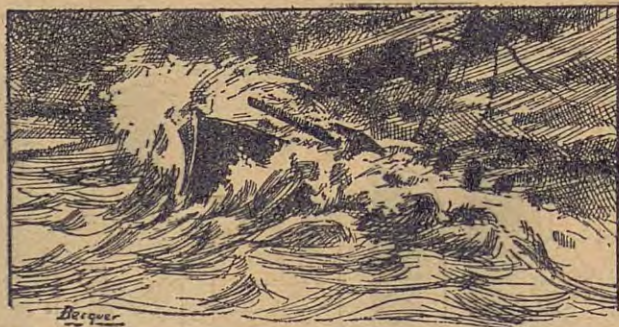
— No sabia dir-li... — murmurà.

— No et tornis vermell com una fadrineta, que la cosa no és per avergonyir a ningú. Es una historietta curiosa, Marquès, que si en Trinquetada hi consent, jo contaré... M'ho permetis, amic Trinquetada?

— Si el senyor Marquès, que és l'amo, ho vol...

— Apa, vinga la història, que ja em fan pessigolles les orelles de ganes d'oïr-la. Té! En Trinquetada amb història, i jo, fill de la família més noble de Nàpols, no tinc més que pergamins i llegendes! Es un fàstic! Trinquetada, t'admiro!.. afegí, bromejant.

— Es una història curta, Marquès... El meu pare i en Trinquetada, en els seus anys de fadrinatge, varen enamorar-se d'una mateixa dona... Aquesta dona era la Venus bruna, la meua mare. Dissortadament per a En Trinquetada, totes les seves bones qualitats morals, que són moltes, no aconseguiren desvetllar en la que havia d'ésser mare meua l'amor que

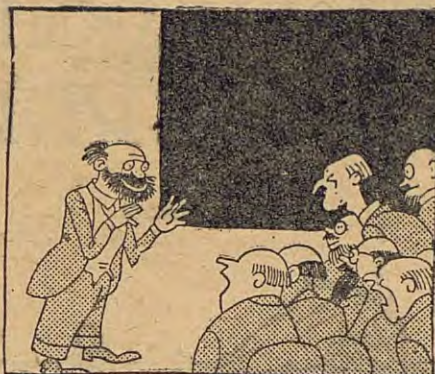
(Continuarà)

LA FI DEL MON ARTIFICIAL

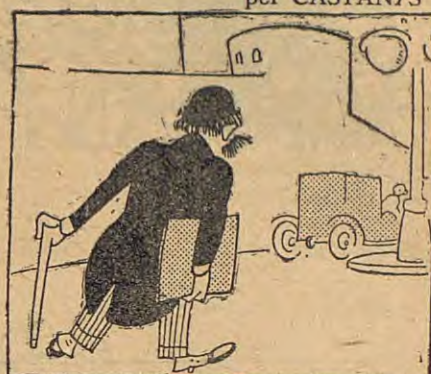
per CASTANYS

El savi Pegagrega acabava d'inventar un formidable explosiu, capaç de provocar la fi del món.

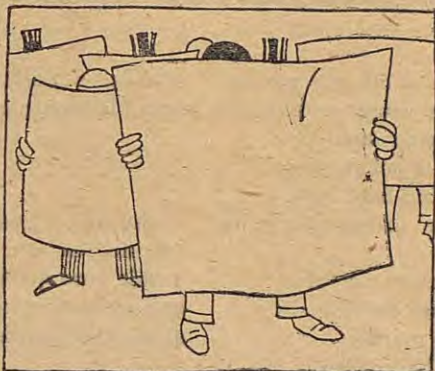
Tot seguit va donar una conferència a l'element savi de tot l'univers que es va quedar amb un pam de boca.

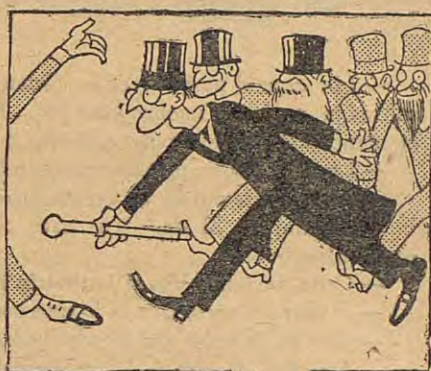
El savi Pegagrega va oferir el seu invent als caps d'estat de totes les nacions però cap va voler escoltar-lo.

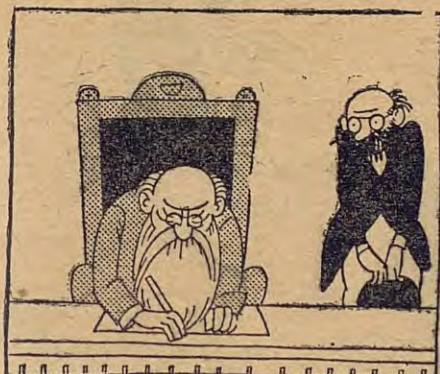
Quan sentien que es tractava d'un explosiu per engegar-ho tot a rodar, deien que estaven encantats de la vida i no volien saber-hi res.

La premsa va protestar indignada, clamant contra la poca protecció que es dispensava als inventors.

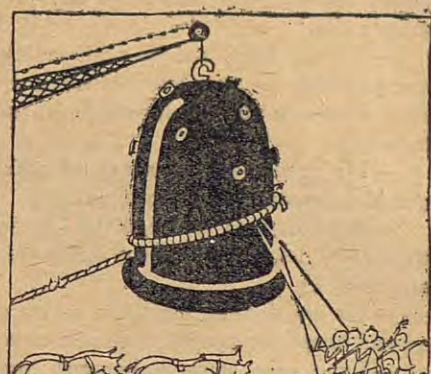
I l'element savi de tot el món va organitzar una manifestació grandiosa en pro de l'invent.

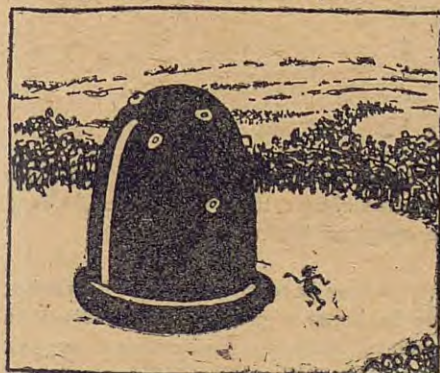
El president de S. de N. per evitar conflictes, no va tenir més remei que atorgar permís per fer les proves.

El poble quan va saber-ho es va desesperar i va preparar-se a fer l'ànec amb gens de resignació.

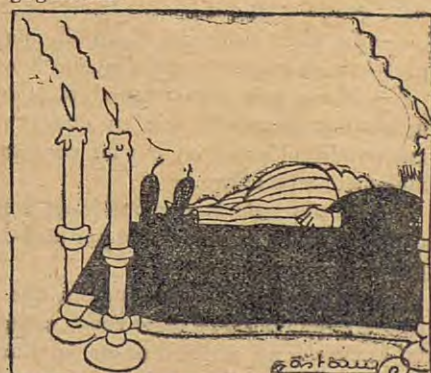
El famós invent va ésser transportat per mitjà de 500 cavalls i una grua gegantina.

Més de mig món va acudir a presenciar les proves. El savi Pegagrega s'hi va acostar amb una metxa encesa i va retronir l'explosió. Els espectadors

presenciaren el castell de focs més monumental sense sofrir cap dany. L'únic que va morir va ésser l'inventor.

Això demostra que tots els que volen ésser més poderosos que Déu, moren com el savi Pegagrega, víctimes del seu mateix invent.

★ APELES MESTRES NITS DE LLEGENDA

(Continuació)

— I ho com el pa que menja. Quan jo et dic que per no saltres ja ens basta i sobra amb ell!... I tu veuràs com també em concedirà lo que aquest any vaig a demanar-li!

— I què és lo que penses demanar-li, si pot saber-se?

— Això sí que no! Es un secret entre jo i Sant Pere.

— Rellampus! Si que deu ésser cosa grossa que jo no puga saber-ho!

— Calla, beneitó! Ves si jo tindria secrets per tu!

— A veure, doncs, què és lo que penses demanar-li?

— Que no permeti que jo vegi la teva mort.

— Això no! de cap de les maneres! No consento que li demanis semblant cosa!

— Per què no?

— Perquè... perquè no pot ésser! perquè tot justament jo penso demanar-li lo mateix, és dir, que siguis tu qui em cloqui els ulls.

— Ah no, fillet, no; no t'ho posis al cap. I tu et figures que jo podria fer això que acabes de dir? Jesús, Maria, Josep! Anar-te'n tu i quedar-me jo en aquest món?... Calla, borraño!

— I jo quedar-me sol, sense tu?... Treu-t'ho del cap perquè fóra demanar un impossible.

— Egoista, més que egoista! I et semblaria bé anar-te'n tu caminet del cel i deixar-me a mi aquí baix, tota sola i desamparada?

— Tu ets dona, i una dona se les camparà molt millor que un home. Un home sol en una casa és un ningú.

— I una casa sense un home és com una església sense capellà. No, no; deixa'm que li demani a Sant Pere el que de tot cor li he demanat ja mil vegades; tu tanca'm els ulls, que quan siga la teva hora arribada ja sortiré a rebre't allí dalt, que ja et tindrè guardada una cadira al meu costat.

— Tu diràs el que bé et sembli, però com jo et porto la contrària, ja veurem a qui s'escolta Sant Pere, si a tu o a mi.

— Al que més s'ho mereixi, si és que no tenim tots dos iguals mereixements; que en aquest cas no sé com se les compondrà el bon sant per fer content a l'un sense quedar malament amb l'altre.

— Ell s'arreglarà, que bon magi té per trobar manera de complaure'ns a tots dos; que per això deuen pintar-lo calb, per lo molt que pensa.

Aquesta era la primera vegada que aquells dos benaventurats dissentien en alguna cosa; encara que, com es veu, la discussió no arribà a posar en llurs cors la més petita gota de fel, ni en llurs boques una paraula que pogués ofendre'ls.

Després de sopar varen ajeure's beatíficament, i demanant cadascun a Sant Pere, de tot cor, que atengués la seva

súplica, s'adormiren com solament s'adormen els cossos sans i les consciències tranquil·les.

III

Aquella nit es desfermà una tempestat furiosa; les onades anaren encrespant-se i engruixint-se de més en més a cada hora que passava. En lo més fort del temperi s'aixecà una onada gegantina — la onada monstre que sol formar-se al moment culminant de les grans tempestats — que sembla

ésser l'apoteosi del cataclisme; s'abalançà vers l'estimba, i com si en ella concentrés el mar totes ses forces de llarg temps acumulades, mossegà rabiosament la roca.

Al dia vinent, quan el mar recobrà sa calma i serenitat de gata manyaga, de la barca d'en Pere, de l'hortet de la Paula, de la cabana riallera, no en quedava ombra ni senyal.

S'havien complert els desigs d'aquells dos benaventurats: ditxosos fins a la fi, no conegueren la dolor de veure l'un la mort de l'altre.

APELES MESTRES

Dibuixos d'En CORNET

per JOSEP CARNER

LA tan bonica, aquella llanterna, la més bonica de totes les llanternes boniques que hom pogués portar. Ah Wing desitjava de posseir-la. Damunt el paper transparent que cobria la fina malla de bambú que enclòia la candela, hi havia pintada una pintura d'un príncep cordial, cavalcant damunt un pagó amb la cua tota estesa. Ah Wing no havia vist mai una llanterna tan suntuosa, o tan perfectament admirable.

— Honorable pare, — va dir, — no és aquesta llanterna d'una bellesa radiant, i no t'és massa feixuc el diner que tragines?

El seu pare va riure.

— Veniu, — va fer a l'home de les llanternes. — Ara, digué a son Ah Wing, tria la llanterna que més et plaurà. Per a mi totes són iguals.

Ah Wing senyalà la llanterna del pagó, i començà de dar gambades, tot impacient, mentre l'home de les llanternes se les havia amb els filferros que tenien ajuntats els fanals de paper.

— Oh, cuiteu, cuiteu! — cridava Ah Wing.

L'home de les llanternes va mirar-li la carona resplendent.

— Honorable infant, — va dir, — no et plauria igualment qualsevol altra de les llanternes? Perquè tanmateix, si pogués, jo conservaria la llanterna del pagó. És la única llanterna que fa plaer al meu pobre petit, que està malalt i no pot desallitar-se.

Ah Wing va enrojolar-se tot.

— Aleshores per què la mostres, la llanterna? — demanà el pare d'Ah Wing.

— Per a atreure l'esment envers les altres, — va respondre aquell home. — Só molt pobre, i em costa qui-sap-lo de haver l'arròs per al meu petit.

— El pare d'Ah Wing mirà el seu fill.

— Què fem? — va dir.

La cara d'Ah Wing encara era tota vermella.

— Vull la llanterna del pagó, — va declarar.

El pare d'Ah Wing va treure's els diners i va pagar més del doble del preu de la llanterna.

— Pren això, — va dir al venedor. — Així podràs omplir d'arròs per força dies l'escudella del teu fill.

L'home de les llanternes va regraciar humilment, però mentre acabava de despenjar la llanterna del pagó de les altres, feia un posat ben trist.

Ah Wing ara es repenjava damunt un peu, ara damunt l'altre.

L'home de les llanternes li posà el fanal a la mà. Ah Wing no es movia, tot i tenir-lo.

— Ara has complert el teu desig, digué el seu pare. — Riu i estigues content.

Però amb la cara trista de l'home al seu davant, Ah Wing no podia pas riure i estar content.

— Si us plau, honorable pare, — va dir, — podria anar amb l'honorable venedor de llanternes a veure el seu nen malalt.

— Sí, — respongué el pare. — I jo també hi vinc.

Quan Ah Wing va ésser vora el llit del nen malalt, va dir

— T'he vingut a veure perquè el meu pare ha comprat per al meu goig la llanterna que et dava goig a tu, però ha pagat al teu pare diners que serviran perquè mengis i et tornis fort i sà.

El nen va girar envers Ah Wing una cara tota esblaimada i denerida.

— Tant se me'n dona, — va dir, — el menjar per a tornar-me fort for i sà, perquè de fort i sà no en seré mai; però m'hauria plagut de tenir la llanterna només que per San Ki.

— I qui és San Ki? — va preguntar Ah Wing.

— San Ki, — digué el noiet malalt, — és un honorable gerperudet. Cada capvespre em ve a veure i a alegrar-se amb la meva llanterna del pagó. És la única cosa del món que alegra el pobre San Ki. Per ell no hauria volgut perdre la llanterna del pagó.

— Per ell! — va repetir Ah Wing.

— Sí, per ell, — respongué el nen malalt. — Em plau tant de veure'l alegre. Això és el que m'alegrava a mi.

A Ah Wing li van venir les llàgrimes als ulls.

— Honorable venedor de llanternes, — va dir, girant-se al pare del nen malalt. — Ja no la vull, la llanterna del pagó. I, honorable pare — féu tot agafant la mà d'ell, — feu-me la gràcia de comprar al mateix preu una altra de les belles llanternes de l'honorable llanterner.

Sui Sin Fa

(J. Carner, trad.)

UN RETALLET DE CADA COSA

ENDEVINALLA

Tenint en compte aquests tres dibuixos, cal trobar altres tants noms corresponents a tres populars jugadors de futbol.

UNA JUGUESCA EN LA QUAL PODEU GUANYAR SEMPRE

Suposem que un company vostre, té un rellotge i vosaltres li aposteu qualsevol cosa, a què no dirà tres vegades seguides: *El meu rellotge*. Aceptada la juguesca, agafeu el rellotge i li pregunteu: Què és això? El vostre company tindrà de respondre: El meu rellotge. Després, agafeu un altre objecte qualsevol i torneu a preguntar: Què és això? El vostre company, si no vol perdre la juguesca, tindrà de respondre: El meu rellotge. Si contesta així, se li diu: Noi, estic veient que perdrà la juguesca car ara a l'altra pregunta que et vaig a fer, també em contestaràs: El meu rellotge; i tot seguit li pregunteu: Si perdo, què em donaràs? Si el vostre company contesta: El meu rellotge, perd car us regala el rellotge i si no contesta així pert també perquè no ha dit tres vegades seguides: El meu rellotge, tal com havia promès.

PER FER TORNAR EL PAPER INCOMBUSTIBLE

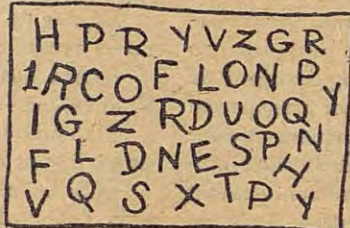
N'hi ha prou amb mullar el paper amb una forta solució d'alum i fer-lo assecar tot seguit. Poc importa que el paper sia blanc, escrit, imprès o pintat. Aquest procediment, va bé a tota mena de papiers. En lloc d'alterar el color o la qualitat de paper, aquesta operació, que tots poden fer fàcilment, contribueix a millorar-los.

«Si des dels primers anys són imbuïts curiosament els noiets en la pietat i les lletres, el curs de llur vida serà indubtablement feliç.»

SANT JOSEP DE CALASANZ

L'amor a la bellesa denota superioritat mental, i qui el sent, s'eleva des del sentiment vulgar de la vida al més refinat idealisme on hi entreveu Déu.
O. S. MARDEN

LABERINTE DE LLETRES

Entre aquest laberinte de lletres cal trobar-hi el nom d'un dibuixant del VIROLET.

ELS QUE DESAFIEN EL VERTIGEN

Els *human flies* que veiem tot sovint en els films americans pujant per la façana d'un grata-cels arrapant-se en

els escassos rellius de la paret, no fan pas les sensacionals escalades mercès a trucs en la presa de vistes. La prova n'és que un d'aquests pobres infelïços, morí l'any passat a Nova York en caure des d'un vintè pis. Lo més trist d'aquesta desgràcia, de la qual els llogadors del pobre home en tenen una gran responsabilitat, és que la víctima, per un centenar de dòlars, féu aquest perillós exercici de-

gudament maquillat i convenientment vestit, en substitució d'una celebritat de la pantalla dels que cobren milers de dòlars... per a fer només les coses que no tenen cap mena de risc.

No trobareu un circ acreditat, on no es faci una representació de les que els gimnastes arrisquen la nou del coll

fent exercici en un trapecí a vint metres sobre la pista, o d'equilibristes que s'enfilen sobre un pilot de caïdres i objectes diversos exposant-se a caure i quedar fet un ou ferrat. Tots aquests homes fan això, per guanyar-se la vida igualment que els obrers que reparen el campanar d'una església o construeixen un grata-cels. D'altres risquen la seva vida solament per amor a l'art, o perquè hom

els fotografiï en una pose sensacional, tal com ho fa aquest guia que posat de cap per avall amb els peus enlaire, sobre la carena del mont Reinier des-sobre un precipici de mil metres, contempla el paisatge tranquil·lament...

FULLS D'ENCICLOPÈDIA

Es un animal que va molt a poc a poc. Això no vol dir que tots els que anem a poc a poc siguem portuguesos. Encar que l'adagi diu que a poc a poc es va lluny, la tortuga acostuma a no anar gaire més lluny d'on es pon el sol. En un *cross-country* de tortugues celebrat a Bolívia l'any darrer, guanyà el primer premi una tortuga sevillana que no passà més enllà de quinze dies per a fer un circuit de tres llumins posats

GRAN CONCURS

N.º 57 — MERCÉ POTAU

N.º 58 — FRANCESC GALÍ

N.º 59 — JOSEP GRIMAL

N.º 60 — PERE GUITART

de rengle. El que la tortuga no vagi massa depressa, és degut a la gran closca que porta, que pesa més que un ase mort. Aquesta closca té la particularitat que és irrompible com els vidres *Triplex*. L'altre dia passava una tortuga per la Diagonal i va fer descarrilar una màquina d'aixafar grava que estava donant una llisada a tan populosa i aristocràtica via. La tortuga és

un animal inofensiu i això explica que a moltes cases l'hagin adoptat com animal domèstic. Si te la poses al braç, et segueix per tot arreu com un gosset. La veïna del costat de casa en té una que ja comença a dir papa i mama i canta algun cuplet tan bé, que de vegades la confonc amb el gramofó del pis de sota.

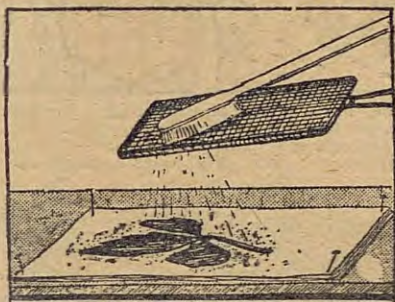
SALOMÒNIC

PER A LES NENES

Es un entreteniment ben bonic decorar mocadoret de la manera que us vaig a ensenyar.

Els dibuixos es combinen amb flors o fulles naturals que podeu trobar tot passejant per un jardí o per la muntanya.

Us emporteu unes cobertes gruixu-

des amb fulls de paper secant a dins. Quan trobeu una fulla o flor bonica, la poseu entre els fulls del paper secant donant-li la forma que us agradi que

quedi en el mocadoret i així evitar que es doblegui malament. D'aquesta manera en arribar a casa, sols tindreu d'esperar que sigui ben seca, sens necessitat de retocar res.

Feta aquesta primera part, es posa damunt una taula, uns quants fulls de paper secant i a sobre un quadre d'uns 20 a 25 cm. de seda o de crespó destinat per fer de mocador, tenint en compte que siga ben tivant.

En una cantonera s'hi posa la for escollida que fa sigui ben seca, s'agafa una reixeta o una pinta i un raspall de les dents que sigui vell.

Es tenen preparades pintures sòlides de tapisseria o tinta del color que es vulgui. Es mulla el raspall i es raspalla per sobre la reixeta, com es veu en el dibuix.

El color va caient amb gotetes fines per sobre la roba, menys en el lloc que hi ha la fulla o flor, així és que, una vegada llest es treu, queda marcada la forma amb tots els detalls d'una manera finíssima.

Dibuixats veieu tres models de mocadors molt senzills, tan sols per donar-vos una idea de com es poden fer i ensenyar-vos també, com es pot fer, perquè no quedi tot el mocador de color com el model 1.

Perquè us quedi com els models 2 i 3, es posa el mocador a sobre la taula igual com he dit al començament, i la flor a la cantonera. Després es talla un paper de la mida del mocadoret, es retalla a un cantó, una rodona o un quadre i es posa sobre del mocador mirant que el lloc tallat vingui bé on hi ha la fulla o flor i podeu vaporitzar-ho igual com l'altra; quan la pintura sigui seca, aixequem el paper i la fulla i trobareu estargit un bonic dibuix.

Si no us agrada, que quedi massa clar, un cop el color sigui sec, aneu repetint de mica en mica, a l'objecte d'evitar que la roba es mulli massa, fins que quedi ben espès, o siga, igual al model 3.

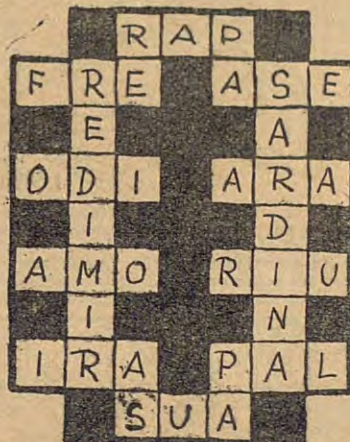
Si teniu paciència es pot fer al revés retallant la silueta de la fulla sobre d'un paper de la mida del mocadoret i posant-lo a sobre del de seda.

TALLARETA

Els pares de Miquel Angel, havien jurat que cap fill seu seguiria la desconceptuada professió d'artista i el castigaven perquè omplia de dibuixos els mobles i les parets, però el diví artista, avivà el foc que cremava en el pit d'aquell infant, fins a immortalitzar el seu nom en la cúpula de Sant Pere, en la estàtua de Moisès i en les pintures al fresc de la capella Sixtina.

Solucions al número passat

Als mots creuats:

A les lletres escampades: Pineda.

D'OMBRES XINESQUES

N.º 61 — ANTONIA YARGO

N.º 62 — MARIA LLGER

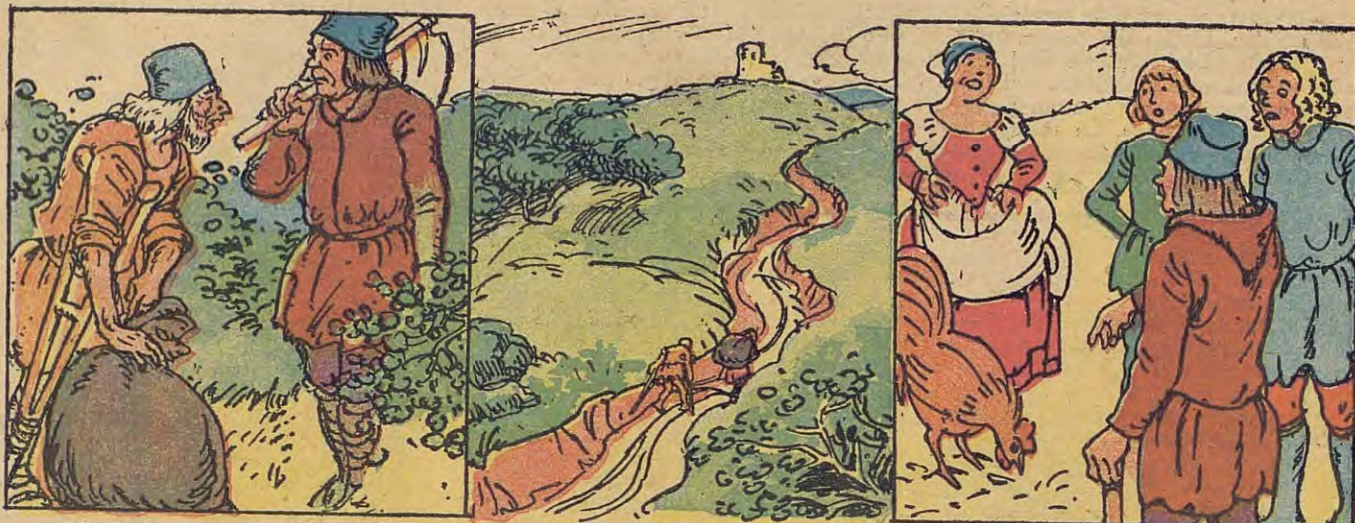
N.º 63 — MARTI BAS

N.º 64 — JOSEP ESCOBAR

La fortuna d'en Pesolet-I

per MIRET

1-2. Era tan bonadós aquell pobre pagès que tenia dos fills, que quan un dia, tornant de la feina que havia estat molt dura trobà pel camí un vellet amb un sac a coll — tan pesat que no el podia dur — i li demanà: Em volguéssiu portar aquests sac fins dalt de la muntanya, — ell respongué amatent: — Prou, prou. I malgrat el gran cansament, el pages li pujà el sac fins dalt del puig. Llavors, el vell, agraït, li digué: — En recompensa, et dono aquest préssec. Menja-te'l i planta el pinyol. En sortirà un presseguer que farà préssecs el mes de gener i més bons que els

millors. 3. Tot just el pagès fou a casa seva, plantà el pinyol a l'eixida i contà als seus fills i a la muller tot allò del presseguer que donaria préssecs pel gener. La dona que era molt manífassera, l'avalotà: — Sempre seràs babauf! Que tonto, Mare de Déu! Això t'has cregut. 4. Mes, primera — havia fet pregonar que deixaria casar la seva filla amb qui li portés un cistell de préssecs. 5. Ben cert que ningú no podia dur-los-hi fora del pobre pagès. La dona — que abans s'havia burlat del seu marit perquè creia allò del presseguer — ara fou la primera de dir: — Bona ocasió per emparentar amb el rei! Fem-n'hi dur un cistellet per en Sidro i així es casarà amb la princesa. 6. I tal dit, tal fet. Varen preparar un

cistell molt ben presentat, en Sidro es va mudar i cap al palau del rei s'ha dit! Pel camí trobà una vella que el va aturar: — Oia, noi, Què hi portes en el cistell? — Què hi porto? — va exclamar amb acritud el minyó. — Taronges! — Doncs, taronges seràn! — I cada u va seguir llur camí. 7. En arribar al palau i així que digué: que duia préssecs pel rei, el feren entrar tot seguit i conduït a presència del monarca aquest digué: A veure, a veure aquests préssecs. — En Sidro destapà el cistell i es trobà que era ple de taronges. 8. La sorpresa fou general. El rei, indignat, exclamà — Doneu-li cent assots! Què s'ha pensat aquest gamarús! Quin mèrit té dur taronges pel gener? De mi ningú no se'n burla. — I en Sidro rebé la gran pallissa. 9. No gosant contar ço que li havia succeït, en arribar a casa digué que uns lladres l'havien robat i apallissat. Està clar que tots s'ho cregueren. — Això rai; demà n'hi duràs un altre cistell. — No, no que li porti en Pesolet.